

โรงงานทำวิชา

ในสถานที่ฝึกวิชชาธรรมกายขั้นสูง ซึ่งเรียกว่า “โรงงานทำวิชา” หลวงพ่อจะคัดเลือกพระภิกษุ และอุบาสิกา ที่เห็นธรรมะชัดเจนแล้วเท่านั้น ให้ทำการค้นวิชาต่อ แบ่งที่อยู่กันคนละฝ่าย พระภิกษุส่วนหนึ่ง อุบาสิกาส่วนหนึ่งไม่ได้ปะปนหรือพบเห็นกัน การปฏิบัติธรรมจะต้องกระทำต่อเนื่องไม่ขาดตอนทั้งวันทั้งคืนตลอด ๒๔ ชั่วโมง โดยแบ่งเวรกันเป็นชุดๆ คุณยายของเราเป็นหัวหน้าเวรชุดที่สอง คนเป็นหัวหน้าเวร หลวงพ่อจะเลือกเอาจากผู้ปฏิบัติธรรมที่ได้ผลดีกว่าคนอื่น ๆ

คุณยายเล่าว่า หลวงพ่อมีคำดำหนิลูกศิษย์ที่ปฏิบัติธรรมย่อหย่อน ไม่ได้ตั้งใจทำน โดยใช้คำเรียกว่า “ไอ้จ๋ไต้” คุณยายกลัวคำนี้มาก ไม่ต้องการถูกดำหนิด้วยคำนี้เหมือนคนอื่น ๆ คุณยายจึงตั้งใจในการปฏิบัติธรรมเป็นพิเศษ สิ่งใดที่หลวงพ่อสอนไว้ขณะเข้าเวร แม้ออกเวรแล้วก็จะนำมาปฏิบัติทบทวนไม่พุดคุยกับใคร ๆ หรือหยอกล้อเล่นหัวกันเหมือนคนอื่น ๆ ธรรมะของคุณยายจึงรุดหน้ามาก หลวงพ่อก็จะสอบถามเรื่องใด ๆ คุณยายจะเข้าที่คั่นด้วยการปฏิบัติ นำมาตอบได้ถูกต้องชัดเจน ยิ่งตอบถูกหลวงพ่อก็ยิ่งใช้ ผลที่สุดคุณยายจึงปฏิบัติได้แตกฉาน จนกระทั่งหลวงพ่อบอกปากชมเชยในที่ประชุมศิษย์ว่า “เป็นหนึ่ง ไม่มีสอง” ทำให้คุณยายภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง

ข้าพเจ้าลองคิดดูถึงถ้อยคำที่หลวงพ่อดปากน้ำท่านใช้คำตำหนิว่า “จี๋ไต้” คงหมายความว่าท่านอง “ต้องคอยตักเตือนกันอยู่เรื่อย” เพราะปกติแล้ว “ไต้” เป็นวัสดุที่ทำขึ้นจากไม้ผุ ๆ ทำให้แหลกสั๊กหน้อย นำไปคลุกผสมกับน้ำมันยาง บันเป็นแท่งยาว ๆ ห่อด้วยใบไม้ หรือใส่ในกระบอกไม้ ใช้จุดไฟแทนตะเกียง แต่มีข้อเสียอยู่ตรงที่ต้องคอยหมั่นเขี่ย “จี๋ไต้” ซึ่งเป็นส่วนที่ไหม้ไฟไปแล้วเหลือแต่เถาถ่าน เพราะถ้าไม่เขี่ยออกทิ้ง ไฟก็จะมอดดับ ฉะนั้น จึงจำเป็นต้องเขี่ยทิ้งบ่อย ๆ จนน่าเบื่อ

คนเราถ้ารู้จักเกรงกลัวครูบาอาจารย์กลัวแม้แต่คำตำหนิอย่างที่คุณยายของเราเป็น คนนั้นก็จะต้องตั้งใจกระทำตามคำสั่งสอนจนเต็มความสามารถ ผลดีย่อมเกิดตามมา ครูบาอาจารย์เองก็ได้รับความชื่นใจ คุณสมบัติในการเป็นลูกศิษย์ที่ดีอย่างคุณยายของเรา หาไม่ได้ง่าย ๆ ในยุคปัจจุบัน

ในสมัยที่คุณยายอยู่ใน “โรงงานทำวิชา” คุณยายเล่าว่า ฝ่ายอุบาสิกามีคนปฏิบัติได้เก่งพอ ๆ กับคุณยายหลายคน เช่น คุณยายปุก คุณฉลุย ส่วนนอกนั้นเวลาอยู่เวร “ทำวิชา” ชอบทำกัน “งอ ๆ แ่ง ๆ” ไม่ค่อยทุ่มเต็มที่ คุณยายสังเกตดูหลวงพ่อดปากน้ำท่านชอบใช้คนที่ทำสมาธิได้เก่ง ใครเก่งท่านใช้อยู่เรื่อย คนที่ถูกใช้จึงมีอำนาจจิตเชี่ยวชาญเพิ่มขึ้น ๆ ไปในตัว

สำหรับคุณยายถูกใช้บ่อยที่สุด นอกจากใช้ค้นคว้าเรื่องทางธรรมแล้ว ยังใช้เรื่องอื่นด้วย สมัยนั้นเป็นเวลาสงครามโลกครั้งที่สอง บางทีหลวงพ่อก็ถามขึ้นว่า “กีนี่ เรือบินมากี่โมง” (หมายถึงเครื่องบินของข้าศึกที่ส่งมาโจมตีด้วยการทิ้งลูกระเบิด) ทุกคนก็จะทำสมาธิค้นดูเวลา

๔๔ ผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จ

ตามที่ถูกถาม ใครตอบไม่ได้จะถูกหลวงพ่อบุญเรียก “ไอ้ขี้ได้” อีก แต่ทั้งที่ท่านดำว่าเป็นขี้ได้ ท่านก็ใช้ โดยการบอกให้ทุกคนทำงานด้วยสมาธิจิตต่างคนต่างก็ทำกันเป็นการใหญ่ วิธีทำคือปฏิบัติภาริยธรรมภายในธรรมกายให้มีจำนวนมาก ๆ นึกให้ใสสว่างชัดเจนที่สุด อาราธนาให้ท่านช่วยปลดลู่กระเบิด พระธรรมกายที่ปฏิบัติภาริยไว้นั้นก็ปลดลู่กระเบิดไปตกเสียที่ทะเล แล้วท่านก็นึกปลดลู่กระเบิด ไปทิ้งเสียที่ในป่าด้วย

งานเกี่ยวกับความเป็นความตายของผู้คน เกี่ยวกับความพินาศเสียหายของบ้านเมืองอย่างนี้ คุณยายจะตั้งใจเอาจริงเอาจังเป็นพิเศษ ทำสมาธิไม่เลิกรา ทำด้วยความรับผิดชอบอย่างเต็มที่ แม้จะได้หยุดพักรับประทานอาหาร พออิมคุณยายก็รีบทำต่อ กวดขันตัวเองอยู่อย่างนั้นเป็นประจำ

ในห้อง “ทำวิชา” ยุคนั้น มีพระภิกษุและอุบาสิก ที่เชี่ยวชาญวิชาอยู่กลุ่มละประมาณ ๓๐ ท่านที่พอรู้เวลาการมาโจมตีของเครื่องบินหลวงพ่อบุญวัดปากน้ำท่านก็จะคุมการปลดลู่กระเบิดด้วยตนเอง รวมทั้งทำอิทธิฤทธิ์ปฏิบัติภาริยซ้อนประเทศ ซ้อนเมือง ซ้อนจุฑายุทธศาสตร์ที่สำคัญ ๆ กำบังตาให้นักบินเห็นเมืองเป็นป่า เห็นป่าเป็นเมือง เห็นเมืองเป็นที่รกร้าง เห็นทุ่งรกร้างเป็นที่คนอยู่ หลวงพ่อบุญการทำงานนี้ทั้งวันทั้งคืน เหล่าศิษย์ไม่มีใครท้อถอย

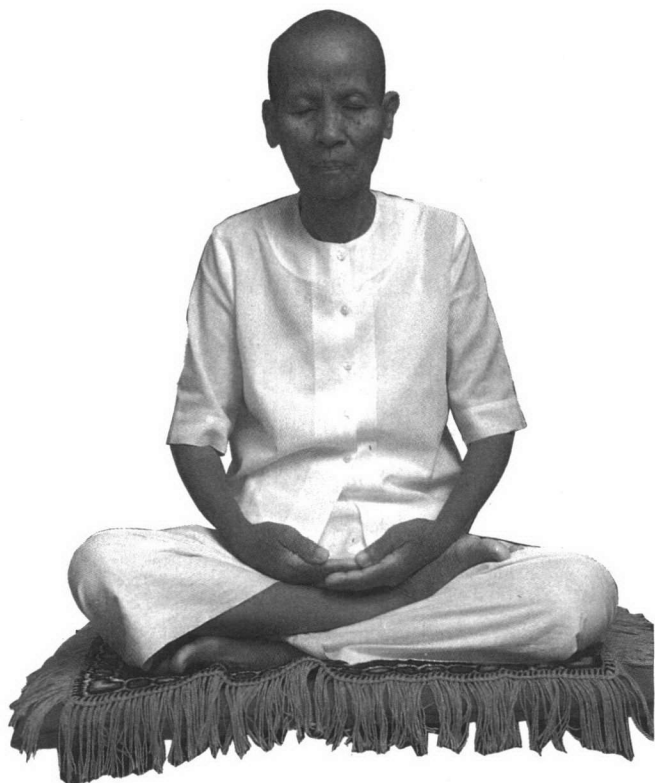
เรื่องปลดลู่กระเบิดในสมัยสงครามโลกครั้งที่สองนั้น ข้าพเจ้าเกิดแล้วมีอายุประมาณ ๘-๙ ขวบ เรียนอยู่ชั้นประถมปีที่ ๔ ในต่างจังหวัด ยังได้อ่านข่าวจากหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งแล้วว่า เวลาสัญญาณภัยเตือนประชาชนว่าเครื่องบินข้าศึกมาแล้ว ประชาชนกำลังวิ่งหนีกันซุลมุน

เครื่องบินก็มาถึง และทำการทิ้งพลุไฟสว่างไสว พร้อมทั้งทิ้งลูกระเบิดตามมา ประชาชนที่อาศัยอยู่บริเวณใกล้ ๆ วัดปากน้ำ บางคนแหงนหน้าขึ้นมองเครื่องบิน เขามองเห็นมีร่างของแม่ชีเหาะขึ้นไปปลดลูกระเบิดเมื่อข่าวนี้นำลือกันออกไป เวลาเครื่องบินเข้าศึกมาโจมตี ประชาชนก็พากันหล้งไหลเข้าไปหลบภัยแน่นอยู่ที่ในวัดปากน้ำทุกคราว

เรื่องอำนาจพลังจิตสร้างรูปร่างให้เห็นกันด้วยตาเนื้อได้นั้น ไม่ใช่เรื่องเหลือวิสัย ในตำราพระอภิธรรมกล่าวยืนยันไว้ว่า รูป เกิดจากสาเหตุ ๔ อย่างคือ กรรม จิต (สมาธิจิต ที่มีกำลังเต็มที่สมารถทำให้ผู้อื่นเห็นได้) อุตุและอาหาร หรือแม่ในระยะเวลาต่อมา หลวงพ่อวัดปากน้ำยังให้พวกลูกศิษย์ที่ทำวิชาของท่าน อาราธนาพระธรรมกายให้ผู้คนเห็นด้วยตาเนื้อเต็มท้องฟ้า ในโอกาสงานสำคัญต่าง ๆ ทางศาสนา หลายครั้งหลายหน คนเห็นกันหลายคนกล่าวยืนยันไว้

แต่เดิมเมื่อข้าพเจ้าฟังเรื่องเหล่านี้ ยังมีความเชื่อไม่เต็มที่นัก ครั้นได้ฟังคนรู้จักที่มั่นใจได้ว่าไม่ใช่คนพูดปดเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นกับตัวพวกเขาเอง จึงมีความเชื่อเรื่องอำนาจจิตมั่นคงขึ้น

เรื่องอำนาจจิตที่เกิดขึ้นจากการฝึกสมาธิจนเข้าถึงวิชาธรรมกายสามารถแสดงอิทธิปาฏิหาริย์เป็นอัศจรรย์ได้นั้น นับเป็นกรณีธรรมดาสสำหรับลูกศิษย์ของหลวงพ่อวัดปากน้ำ ไม่ว่าจะเป็นรุ่นอดีตหรือรุ่นปัจจุบันก็ตาม ต่างรู้และเข้าใจกันได้ดี ที่นำมาเล่าซ้ำอีกครั้งหนึ่งในนี้เพื่อสำหรับผู้อ่านอื่น ๆ ทวีปที่ยังไม่เคยสนใจการปฏิบัติทางจิต หรือเพิ่งเริ่มสนใจจะได้พอมิพยานบุคคลเป็นเครื่องพิสูจน์ความจริงของธรรมะในพระพุทธศาสนา

การเรียนสมาธิขั้นสูงในห้องทำวิชชาต้องเป็นพวกที่เรียนอยู่ด้วยกันเท่านั้น จึงจะรู้ว่าเป็นงานทางจิตที่หนักมาก หนักยิ่งกว่างานทางกายหลายเท่าตัว ใจต้องจดจ่ออยู่กับเรื่องที่หลวงพ่อสั่งให้ทำ ต้องเข้าเวรต่อกัน จะออกไปไหนข้างนอกไม่ได้ มีเตียงให้นอนพักอยู่ข้างใน การพูดจาหยอกเย้าเล่นหัว ตลกคะนอง สนุกสนานทำไม่ได้ พูดคุยได้เฉพาะเท่าที่จำเป็น หรือโดยมารยาท เพื่อไม่ให้เสียงเข้าไปดังรบกวน พวกที่กำลังเข้าเวรทำสมาธิคันคว้าวิชชาอยู่ ขณะเข้าเวรจะต้องเป็นเวลาทำสมาธิตลอด พูดได้เฉพาะในเวลาถูกหลวงพ่อดำม ออกจากเวรก็อยู่เตียงใครเตียงมัน ไม่ยุ่งเกี่ยวกัน สำหรับคนขยันแม้ออกเวรแล้วก็มักนั่งทบทวนทำสมาธิต่อ